

Συμψηφισμός οφειλών με απαιτήσεις κατά του Δημοσίου

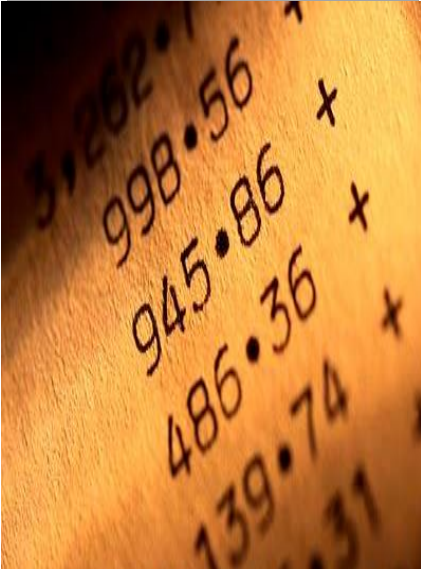
Εισαγωγικά

Πολλά έχουν ακουστεί τον τελευταίο καιρό σχετικά με την δυνατότητα συμψηφισμών οφειλών προς το Δημόσιο με απαιτήσεις κατά του Δημοσίου. Μάλιστα η δυνατότητα συμψηφισμού έχει αναχθεί σε βασικό εργαλείο παροχής ρευστότητας προς την Αγορά, σε μια περίοδο (που λόγω της δημοσιονομικής κρίσης) το Ελληνικό Κράτος έχει σχεδόν κηρύξει στάση πληρωμών με εξαίρεση τα ποσά που αφορούν μισθούς και συντάξεις. Με αυτόν τον τρόπο – και διάφορα άλλα τεχνάσματα – το Δημόσιο έχει κυριολεκτικά απομυζήσει τους φορολογούμενους (φυσικά και νομικά πρόσωπα).

Η δυνατότητα συμψηφισμού υπό αυτό το πρίσμα έχει θεωρηθεί από πολλούς (κυρίως πολιτικούς) ως ένα «δώρο» προς τους φορολογούμενους προκειμένου να τους «ελαφρώσει» το φορολογικό βάρος. Η θεώρηση αυτή (απομεινάρι των χρόνων του Οθωμανικού ραγιαδισμού) είναι λανθασμένη. Η δυνατότητα συμψηφισμού είναι δικαίωμα του κάθε φορολογούμενου που πηγάζει από το νόμο. Προβλέπεται στο δικαϊκό μας σύστημα (άρθρο 440 επ. ΑΚ) και μάλιστα έχει ρυθμιστεί εξοντωτικά. Παρ' όλα αυτά το Δημόσιο απαιτεί να επιτρέπεται ρητά και με συγκεκριμένη διάταξη νόμου που να αφορά αυτό (η θεώρηση είναι ότι ο Αστικός Κώδικας αφορά όλους τους άλλους πλην του Δημοσίου). Τέτοια ρητή πρόβλεψη προστέθηκε με τον ν. 3943/2011 άρθρο 11. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και σήμερα, οι φορολογούμενοι αντιμετωπίζουν ένα Γολγοθά προκειμένου να εφαρμοστεί ο νόμος.

Περιεχόμενα

Εισαγωγικά	1
Η δυνατότητα συμψηφισμού	2
Ο συμψηφισμός σύμφωνα με τον Αστικό Κώδικα	2
Η ΠΟΛ 1022/2012	3
Δημόσιο υπό «στενή έννοια»	3
Η διαδικασία συμψηφισμού στην πράξη	4
Κριτική στην ΠΟΛ 1022/2012	5

Ο συμψηφισμός σύμφωνα με τον Αστικό Κώδικα

Τα άρθρα 440 και 441 του ΑΚ ρυθμίζουν τη διαδικασία του συμψηφισμού, ο οποίος είναι ένας από τους αποσβεστικούς λόγους των ενοχών και μπορεί να είναι είτε μονομερής(ακούσιος) είτε συμβατικός. Όσον αφορά το πρώτο είδος συμψηφισμού, μονομερής είναι εκείνος που επιφέρει τις έννομες συνέπειές του απλά με τη δήλωση ενός εκ των δύο συμβαλλομένων. Οι προϋποθέσεις για να συμβεί αυτό συνοψίζονται ως εξής: Οι απαιτήσεις πρέπει να είναι α) αμοιβαίες, β) ομοειδής κατά αντικείμενο και γ) ληξιπρόθεσμες.

Στην περίπτωση του συμβατικού συμψηφισμού δεν απαιτείται το ληξιπρόθεσμο των απαιτήσεων αλλά χρειάζεται συμφωνία των μερών.

Και στις δύο περιπτώσεις, η ενοχική σχέση αποσβήνεται όσον αφορά το μέρος της ενοχής που καλύπτεται από τον συμψηφισμό.

Η δυνατότητα συμψηφισμού

Το άρθρο 11 του ν. 3943/2011 τροποποίησε το άρθρο 83 του ΚΕΔΕ το οποίο πλέον έχει ως εξής:

... «Άρθρο 83

Ενέργειες και αποτελέσματα συμψηφισμού

1. Βέβαιη και εκκαθαρισμένη χρηματική απαίτηση του οφειλέτη κατά του Δημοσίου, η οποία αποδεικνύεται με τελεσίδικη δικαστική απόφαση ή δημόσιο έγγραφο, συμψηφίζεται με βεβαιωμένα χρέη αυτού προς το Δημόσιο.

2. Ο συμψηφισμός προτείνεται με δήλωση του οφειλέτη που υποβάλλεται στη Δ.Ο.Υ., η οποία είναι αρμόδια για την είσπραξη του χρέους. Ο συμψηφισμός μπορεί να ενεργείται και αυτεπάγγελτα, με πράξη του προϊσταμένου της ίδιας υπηρεσίας, εφόσον από τα υπάρχοντα στοιχεία αποδεικνύεται η απαίτηση του οφειλέτη. Απαίτηση του Δημοσίου παραγεγραμμένη αντιτάσσεται σε συμψηφισμό για μια τριετία από τη συμπλήρωση της παραγραφής.

Η δήλωση του οφειλέτη για συμψηφισμό της απαίτησης κατά του Δημοσίου ή το έγγραφο του προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. για αυτεπάγγελο συμψηφισμό κοινοποιείται στην εκκαθαρίζουσα την απαίτηση υπηρεσία, η οποία υποχρεούται σε άμεση απόδοση του συμψηφισθέντος ποσού.

3. Με τις πιο πάνω προϋποθέσεις επιτρέπεται ο Συμψηφισμός απαιτήσεων κατά του Δημοσίου με χρέη προς το Δημόσιο που καταβάλλονται με ταυτόχρονη υποβολή δήλωσης φόρου ή άλλου εσόδου. Η δήλωση συμψηφισμού, που υποβάλλεται μετά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής της δήλωσης που αναφέρεται στο προηγούμενο εδάφιο, δεν απαλλάσσει τον οφειλέτη από τις συνέπειες της εκπρόθεσμης υποβολής της.

4. Με το συμψηφισμό οι αμοιβαίες απαιτήσεις αποσβένονται από την ημερομηνία που συνυπήρξαν και κατά το μέρος που καλύπτονται, με την επιφύλαξη των άρθρων 89 και 94 του ν. 2362/1995 (Φ Ε Κ 247 Α').

5. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών καθορίζονται οι προϋποθέσεις και η ειδικότερη διαδικασία, με την τήρηση των οποίων εξαιρούνται από τον αυτεπάγγελο συμψηφισμό χρηματικές απαιτήσεις του οφειλέτη έναντι του Δημοσίου με βεβαιωμένα αλλά μη ληξιπρόθεσμα χρέη του προς το Δημόσιο.

6. Κατά τα λοιπά ισχύουν οι διατάξεις του Αστικού Κώδικα».

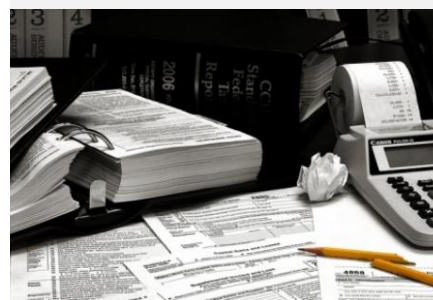
Η ΠΟΛ 1022/2012

Το Υπουργείο Οικονομικών, προκειμένου για την εφαρμογή του τροποποιηθέντος άρθρου, εξέδωσε την ΠΟΛ 1022/2012. Σκοπός της ΠΟΛ ήταν να επεξηγήσει την διαδικασία συμψηφισμού, αυτό όμως που επιχειρεί είναι να την περιορίσει. Έτσι ορίζει ότι υπόκεινται σε συμψηφισμό χρέη «βεβαιωμένα στο εν στενή έννοια Δημόσιο» με απαιτήσεις που «προέρχονται από το εν στενή έννοια Δημόσιο» (αρ. 2 §α1). Το τι είναι με την «στενή έννοια» Δημόσιο χωρά πολύ συζήτηση. Για την ακρίβεια, οι απόψεις και οι ορισμοί ποικίλουν. Γι' αυτό και η ΠΟΛ δίνει ορισμένα παραδείγματα όπως τα Υπουργεία και τα Στρατιωτικά Νοσοκομεία. Ρητά επίσης θεωρεί «τρίτους» Ασφαλιστικά Ταμεία και ΝΠΔΔ έστω και εάν τα τελευταία έχουν πολλάκις θεωρηθεί ότι εμπίπτουν στο στενό Δημόσιο Τομέα.

Το άρθρο 2 της εν λόγω ΠΟΛ περιέχει και τις υπόλοιπες προϋποθέσεις του συμψηφισμού. Αρχικά είναι απαραίτητο ο δικαιούχος της απαίτησης κατά του Δημοσίου να προτείνει συμψηφισμό για δικές του οφειλές και όχι οφειλές τρίτου. Αυτό σημαίνει ότι ακόμα και τα άτομα τα οποία φέρουν προσωπική ευθύνη για οφειλές εταιρείας δεν πληρούν τις προϋποθέσεις για συμψηφισμό(π.χ. ομόρρυθμοι εταίροι). Αντιθέτως, καθολικοί ή ειδικοί διάδοχοι οφειλέτη (π.χ. κληρονόμοι) με βεβαιωμένα χρέη στο Δημόσιο, οι οποίοι είναι ταυτόχρονα δικαιούχοι απαίτησης κατά αυτού, μπορούν να ζητήσουν συμψηφισμό. Εδώ να σημειωθεί ότι η ΠΟΛ δίνει τη δυνατότητα σε όσους ενέχουν προσωπική ευθύνη πάνω σε οφειλές τρίτου να πιστώσουν την επιστροφή φόρου τους στα χρέη που έχει ο τρίτος στο Δημόσιο. Αλλά αυτή η διαδικασία δεν αποτελεί, όπως ρητά αναφέρει το άρθρο, συμψηφισμό.

Αναγκαίο είναι, επίσης, η απαίτηση κατά του Δημοσίου να είναι βεβαία και εκκαθαρισμένη, δηλαδή να μην εξαρτάται από κάποιον όρο ή προθεσμία και να υφίσταται κατά το χρόνο υποβολής της δήλωσης συμψηφισμού, καθώς επίσης να προσδιορίζεται κατά είδος και πληρωτέο ποσό. Τέλος, η απαίτηση οφείλεται να αποδεικνύεται με τελεσίδικη δικαστική απόφαση ή κάποιο δημόσιο έγγραφο, το οποίο θα επιβεβαιώνει ότι συντρέχουν και οι παραπάνω προϋποθέσεις. Σε περίπτωση που εκκρεμεί δικαστική αμφισβήτηση για την οφειλή προς το Δημόσιο ή την απαίτηση κατά αυτού, το ποσό αυτό δεν θεωρείται βέβαιο και έτσι κωλύεται η διαδικασία του συμψηφισμού (ΣτΕ 2164/2012). Εδώ όμως να τονιστεί ότι σε περίπτωση δικαστικής αναστολής για λόγο που δεν αφορά αμφισβήτηση επί της υπάρξεως της οφειλής, ο συμψηφισμός μπορεί να γίνει κανονικά.

Οι οφειλές προς το Δημόσιο που μπορούν να συμψηφιστούν είναι όλες οι βεβαιωμένες (ληξιπρόθεσμες ή όχι), ακόμα και αν τελούν σε διοικητική ή δικαστική αναστολή, καταβάλλονται τμηματικά ή έχουν παραγραφεί εντός τριετίας πριν τη δήλωση συμψηφισμού (οι παραγεγραμμένες αυτές οφειλές αναβιώνουν σύμφωνα με τις διατάξεις του αρθ. 119 Π.Δ. 16/89).

Δημόσιο υπό «στενή έννοια»

Τη θεωρία ότι τα ΝΠΔΔ και τα Ασφαλιστικά Ταμεία ανήκουν στο εν στενή έννοια Δημόσιο υποστηρίζει και το άρθ. 51§1 ν. 1892/1990, το οποίο εντάσσει στον κρατικό φορέα και τα ΝΠΔΔ αλλά και τα ΝΠΙΔ που έχουν κοινωφελή ή δημόσιο σκοπό. Ακριβέστερο ορισμό του Δημοσίου Τομέα δίνει το αρθ. 1B του Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού, το οποίο είναι και άμεσα συσχετιζόμενο με το θέμα του συμψηφισμού των χρεών προς το Δημόσιο. Το εν λόγω άρθρο κατατάσσει τα ΝΠΔΔ και τα ΝΠΙΔ, που ελέγχονται και χρηματοδοτούνται κυρίως από την Κεντρική Διοίκηση, στην Κεντρική Κυβέρνηση, ενώ δεν συγκαταλέγει σε αυτήν τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης και τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης- έτσι κι αλλιώς, και το ίδιο το Σύνταγμα διαχωρίζει τους ΟΤΑ από τη Διοίκηση (Σ 102). Η διαφοροποίηση της ΠΟΛ 1022/2012, όσον αφορά τα ΝΠΔΔ και τα ΝΠΙΔ, από τον Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού αποσκοπεί προφανώς στο να περιορίσει τη διαδικασία του συμψηφισμού.

Η διαδικασία συμψηφισμού στην πράξη

Επειδή πολλά έχουν ακουστεί σχετικά με την μη δυνατότητα συμψηφισμού οφειλών προς το Δημόσιο που προκύπτουν από την υποχρεωτική υποβολή δηλώσεων με τη χρήση ηλεκτρονικών μέσων, πρέπει να τονίσουμε ότι οι παράγραφοι 9 και 10 της ανωτέρω ΠΟΛ περιέχουν σαφέστατες οδηγίες για την διενέργεια του. Ειδικότερα προβλέπεται η χειρόγραφη υποβολή της σχετικής δηλώσεως (ΦΠΑ, ΦΜΥ κτλ) προς την αρμόδια ΔΟΥ κατ' αποκλειστικότητα και σχετική δήλωση περί του συμψηφισμού, ανεξάρτητα από το αν υπάρχει υποχρέωση ηλεκτρονικής υποβολής ή όχι. Στην πράξη, εκδίδεται διπλότυπο είσπραξης το οποίο πρέπει να αναγράφει την λέξη «Συμψηφισμός».

Συγκεκριμένα, τα επιμέρους βήματα της δήλωσης συμψηφισμού έχουν ως εξής:

α) Η δήλωση συμψηφισμού υποβάλλεται σε έντυπη μορφή στην αρμόδια ΔΟΥ μαζί με τη βεβαίωση του αρμόδιου δημόσιου φορέα, με την οποία αποδεικνύεται η απαίτηση του οφειλέτη κατά του Δημοσίου. Ο οφειλέτης μπορεί να ζητήσει από τη ΔΟΥ να του χορηγηθεί αποδεικτικό ενημερότητας, το οποίο δικαιούται ειδικά στην περίπτωση εκείνη που το σύνολο της απαίτησής του από το Δημόσιο είναι μεγαλύτερο από το σύνολο των οφειλών του προς αυτό και εφόσον συντρέχουν οι παραπάνω προϋποθέσεις του συμψηφισμού (όπως ορίζεται με την προσθήκη της παρ.10 στο άρθρ. 26 του ν.1882/1990).

β) Βάσει του άρθρου 83 του ΚΕΔΕ, υπάρχει η δυνατότητα τα βεβαιωμένα χρέη (ανεξάρτητα από το αν είναι ληξιπρόθεσμα ή όχι, βλ. ΣτΕ 2164/2012) προς το Δημόσιο να συμψηφίζονται αυτεπάγγελτα. Αυτό συμβαίνει στην περίπτωση που και η απαίτηση κατά του Δημοσίου αλλά και η οφειλή προς αυτό αφορούν κάποια ΔΟΥ ή τελωνείο. Σε αντίθετη περίπτωση, η αρμόδια ΔΟΥ οφείλει, αφού εξετάσει τα δικαιολογητικά του συναλλασσομένου και τις προϋποθέσεις συμψηφισμού που αναφέρονται στο παραπάνω άρθρο, να αποφασίσει σχετικά με την αποδοχή (εν όλω ή εν μέρει) ή την απόρριψη του συμψηφισμού και να ενημερώσει σχετικά τον συναλλασσόμενο.

Αυτεπάγγελτα μπορεί να γίνει, με απόφαση του Προϊσταμένου της αρμόδιας ΔΟΥ, και ο συμψηφισμός πτωχευτικών χρεών προς το Δημόσιο.

Οι διαδικασίες που θα ακολουθηθούν εξαρτώνται από το αν η απαίτηση και η ανταπαίτηση του πτωχού δημιουργήθηκαν πριν ή μετά την πτώχευσή του. Στην πρώτη περίπτωση ισχύουν οι διατάξεις του Πτωχευτικού Κώδικα ενώ στη δεύτερη ακολουθείται η συνηθισμένη διαδικασία συμψηφισμού.

γ) Σε περίπτωση που η απόφαση δεν ληφθεί άμεσα από την αρμόδια ΔΟΥ, η τελευταία οφείλει να ενημερώσει τον οφειλέτη για τον χρόνο λήψης της απόφασης. Προς αποφυγήν επιβολής κυρώσεων (προσαύξησης ή προστίμου) είναι σκόπιμο οι οφειλέτες να προσέρχονται στην αρμόδια ΔΟΥ ορισμένες μέρες πριν τη λήξη της προθεσμίας υποβολής δήλωσης φόρου.

δ) Εάν το σύνολο της απαίτησης κατά του Δημοσίου είναι μεγαλύτερο ή ίσο του συνόλου του οφειλόμενου φόρου, η δήλωση συμψηφισμού γίνεται αποδεκτή και ο οφειλέτης δεν καταβάλλει κάποιο ποσό. Εάν όμως που ο συμψηφισμός αφορά μέρος του συνόλου του οφειλόμενου φόρου, η δήλωση θα γίνει δεκτή μόνο υπό την προϋπόθεση της καταβολής από τον οφειλέτη και του υπολοίπου του φόρου.

ε) Σε περίπτωση που βάσει νόμου η δήλωση φόρου υποβάλλεται νόμιμα μόνο μαζί με ταυτόχρονη καταβολή του οφειλόμενου ποσού, ο συμψηφισμός γίνεται δεκτός μόνο εάν η απαίτηση κατά του Δημοσίου καλύπτει την οφειλή ή μόνο στην περίπτωση που ο οφειλέτης καταβάλλει και τη διαφορά την ίδια μέρα που υποβάλλει τη δήλωση.

στ) Πρόσθετες επιβαρύνσεις υπολογίζονται εάν η δήλωση συμψηφισμού κατατεθεί μετά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής δήλωσης φόρου.

ζ) Με την αποδοχή της δήλωσης συμψηφισμού η δήλωση φόρου θεωρείται ως υποβληθείσα, ανεξάρτητα από τη λογιστική τακτοποίηση αυτού που θα γίνει σε μεταγενέστερο χρόνο.

η) Σε περίπτωση μη αποδοχής του αιτήματος συμψηφισμού, η φορολογική δήλωση υποβάλλεται σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις, ενώ πάνω στη φόρμα αυτής αναγράφεται ο λόγος απόρριψης του συμψηφισμού. Τέλος, η μη έγκαιρη ενημέρωση του οφειλέτη από την αρμόδια ΔΟΥ σχετικά με το αίτημα του συμψηφισμού δεν τον απαλλάσσει από την υποχρέωση υποβολής φορολογικής δήλωσης και καταβολής του φόρου.

Κριτική στην ΠΟΛ 1022/2012

Οι νέες διατάξεις σχετικά με τον συμψηφισμό χρεών με απαιτήσεις κατά του Δημοσίου έχουν δεχθεί πληθώρα κριτικής. Οι επικριτές της εγκυκλίου υποστηρίζουν ότι με τις ρυθμίσεις αυτές οι φορολογούμενοι και κυρίως οι επιχειρήσεις υφίστανται μεγάλο πλήγμα, σε αντίθεση με το Δημόσιο που ενισχύεται, ενώ παράλληλα καταστρατηγείται το συνταγματικώς κατοχυρωμένο δικαίωμα της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

Ο συμψηφισμός υπήρξε εδώ και καιρό αίτημα των φορολογουμένων, καθώς με τη διαδικασία αυτή επιταχύνεται η διευθέτηση των οφειλών τους προς το Δημόσιο. Παράλληλα, και το ίδιο το Δημόσιο στόχευε στο να κλείσουν γρηγορότερα οι ανοιχτοί λογαριασμοί με τους φορολογουμένους και με τις ρυθμίσεις αυτό μπορεί να επιτευχθεί.

Παρ' όλα αυτά, είναι γεγονός ότι πολλές επιχειρήσεις και φορολογούμενοι στηρίζονταν στα χρήματα που λάμβαναν λόγω των απαιτήσεων που είχαν κατά του Δημοσίου. Με τον συμψηφισμό, όμως, θίγεται ευθέως η ρευστότητα και των επιχειρήσεων αλλά και των νοικοκυριών και μεταβάλλεται ο οικονομικός προγραμματισμός και σχεδιασμός τους, εφόσον ουσιαστικά στερούνται του δικαιώματος να εισπράττουν τις απαιτήσεις που είχαν έναντι του Δημοσίου, αφού και αυτό θα μπορεί να προβαίνει σε συμψηφισμό και δη συμψηφισμό ρυθμισμένων οφειλών.

Το τμήμα, όμως, της εγκυκλίου το οποίο δέχεται την περισσότερη αρνητική κριτική είναι εκείνο του αυτεπάγγελτου συμψηφισμού. Αρχικά, όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, είναι δυνατόν να συμψηφισθούν αυτεπάγγελτα όλες οι βεβαιωμένες οφειλές, ακόμα και οι μη ληξιπρόθεσμες ή εκείνες που τελούν σε διοικητική ή δικαστική αναστολή. Στο παρελθόν, η Ολομέλεια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους σε γνωμοδότησή του σχετικά με τον αυτεπάγγελο συμψηφισμό(426/2000) είχε επισημάνει ότι, αν και δεν αποτελεί αναγκαστικό μέτρο είσπραξης στα πλαίσια της διοικητικής εκτέλεσης, παρ' όλα αυτά η διαδικασία αυτή φέρει αναγκαστικά αποτελέσματα στους συναλλασσομένους. Για τον λόγο αυτό έκρινε απαραίτητο το ληξιπρόθεσμο των οφειλών προς το Δημόσιο αλλά και των απαιτήσεων κατά αυτού. Ειδικότερα επί των φορολογικών βαρών που έχουν ανασταλεί, η ίδια Γνωμοδότηση έκρινε ότι συμψηφισμός δεν είναι νόμο επιτρεπτός, καθώς λόγω της αναστολής παρεμποδίζεται ή αδρανοποιείται η εκτέλεση της οφειλής προς το Δημόσιο, με αποτέλεσμα η τελευταία να μην είναι ληξιπρόθεσμη.

Σύμφωνη με αυτή τη Γνωμοδότηση φαίνεται να είναι η παράγραφος 5 του άρθρου 83 του ΚΕΔΕ, η οποία εισάγει θέμα νομιμότητας ως προς τον συμψηφισμό μη ληξιπρόθεσμων οφειλών και γι' αυτόν το λόγο ζητά την έκδοση Υπουργικών Αποφάσεων που να ρυθμίζουν το ζήτημα. Τέτοιες αποφάσεις δεν έχουν εκδοθεί, κάτι που δεν εμποδίζει, όμως, τις ΔΟΥ όλης της χώρας να προβαίνουν σε αυτεπάγγελτους συμψηφισμούς μη ληξιπρόθεσμων οφειλών, αρνούμενες να επιστρέψουν φόρους ή να υλοποιήσουν άλλες απαιτήσεις των φορολογουμένων κατά του Δημοσίου. Ο αυτεπάγγελος συμψηφισμός γεννά και θέμα συνταγματικότητας, καθώς με τη διαδικασία αυτή αφαιρείται από τον συναλλασσόμενο η δυνατότητα να προστατευθεί ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων και να αμφισβητήσει το οποιοδήποτε φορολογικό βάρος του έχει επιβληθεί, ειδικά στην περίπτωση των μη ληξιπρόθεσμων οφειλών του προς το Δημόσιο. Με το θέμα αυτό ασχολήθηκε και το Συμβούλιο της Επικρατείας σε μια δίκη-«πilotο» (δηλαδή δίκη που ασχολείται πρώτη φορά με κάποιο ζήτημα και αποτελεί υπόδειγμα για μεταγενέστερες διαφορές), το οποίο εξέδωσε την απόφαση 2164/2012 και κατέληξε στο εξής συμπέρασμα: Εφόσον δεν συντρέχει θέμα αμφισβήτησης της ίδιας της ύπαρξης της οφειλής ή της ανταπαίτησής της σε κάποιο δικαστήριο, τότε ο αυτεπάγγελος συμψηφισμός μη ληξιπρόθεσμων βαρών είναι καθ' όλα νόμιμος και δεν αντίκειται στο Σύνταγμα, διότι γίνεται με σκοπό την αμοιβαία διευκόλυνση των μερών και δεν έχει τη μορφή της αναγκαστικής εκτέλεσης.

Συνοπτικά, παρατηρούμε ότι υπάρχουν πολλές και αντικρουόμενες απόψεις πάνω στο θέμα του συμψηφισμού. Κατά γενική ομολογία είναι μια νομοθετική ρύθμιση με πολλαπλές θετικές συνέπειες και για τους φορολογουμένους αλλά και για το Δημόσιο. Παρ' όλα αυτά είναι εμφανές ότι η διαδικασία του αυτεπάγγελου συμψηφισμού σε κάποιες περιπτώσεις μεταβάλλει τα οικονομικά δεδομένα του φορολογουμένου, χωρίς να του παρέχεται η δυνατότητα να επέμβει στον τρόπο που αυτό συμβαίνει. Αλλά είναι ένα θέμα το οποίο μπορεί να ρυθμιστεί με την έκδοση Υπουργικών Αποφάσεων, κάτι που έτσι κι αλλιώς απαιτεί το άρθρο 83 του ΚΕΔΕ.

Κατσίκης - Καλαματιανού & Συνεργάτες

Δικηγορική Εταιρεία
Λ. Αλεξάνδρας 215, Αθήνα 11523
τηλ. 210 -8224775
φαξ. 210 8223881
office@kklegal.eu www.kklegal.eu